

Pols d'estrelles

La nit es tenia de Borja i de Sagarra, i el pare Batllori era l'herald Borja, mentre que la família Sagarra es representava a si mateixa. A la dreta, la ministra segella el pacte Borja amb Joan Granados i Jordi Garcia Candau.

La taula rectoral, amb Carles Solà (Autònoma), Antoni Caparrós (Central), Cel·lestí Suárez (Jaume I), Nadal Batle (Illes Balears) i Josep Raga (Catòlica). Ai costat, Carles Santos i Joan Brossa, en estat sedat.

Més que un club: Andreu Alfaro, Quiti Blat, Cíprià Ciscar i Manuel Vicent. Al costat, tres ministres: dos de Cultura, Carme Alborch (Espanya) i Ramon Serra (Andorra), i un d'Afers Estrangers, Marc Vila Amigó (Andorra).

Com ja va sent habitual al llarg de 23 convocatòries, la nit de l'últim dissabte d'octubre és la festa social més important de l'àmbit lingüístic català. València reuneix al voltant d'una taula el més representatiu de la cultura i la política.

RAFA GIL

Luis García Berlanga i Bigas Luna, simètrics. Per l'expressió, el motiu de la conversa eren les subvencions del Ministeri de Cultura.

Consellers i directors generals valencians, catalans i balears: Antoni Sansó, Joan F. Romero, Pilar Pedraza, Josep M. Morera, Joan Guitart i Emèrit Bono.

Miquel Calzada, 'Mikimoto', i Josep Lluís Sirera. Tots els vessants de la cultura, majoritària o minoritària, televisiva o teatral, eren representats al sopar.

La constatació que el sopar dels Premis Octubre ha penetrat en l'agenda de les secretàries de la classe dirigent és que hi havia una convocatòria *vip*. En els anys èpics, la singularitat estava molt prop de les antípodes, la donava l'*apartheid*. I la seua caricatura era una irrupció consentida de poetes a les postres, radicalment embolicats amb llana repleta de pòlips i embotits en lona vaquera molt abusada, molt pendents dels resultats i amb cara de no poder-se reprimir les ganes de beure's les sobres dels gots. Entre aquesta estampa semipatètica i la 23 edició s'interposa la distància, que és l'aliment de les transicions. Les circumstàncies han abolit la cultura de galliner i han sofisticat les maneres. Sempre s'acaba per prosperar.

La copa era a les 20.00 hores, dins l'ortodoxa franja del còctel, en una bombonera del recinte firal, l'accés a la qual restringien hostesses de vol molt ras. El rosa pàl·lid de les parets insuflava la sensació dolça dels consells d'administració, potser per això a l'hora convinguda acudirien alguns executius i empresaris amb somris de balanç quadrat, com eren els casos, per precipitar una antologia, d'Álvaro Noguera, Joan Antoni Perelló, Rafael Poveda i Pasqual J. Olmos.

Per a saber que en segons quins ambients no està ben vist consumir fora d'hores i no delatar l'origen, s'ha de visitar una sala d'espera *vip* com aquesta. Josep Gomis, ambaixador de Catalunya a Madrid i notable pianista, esquivava una wagneriana coreografia de servicials cambres, mentre intercanviava

L'escultor Miquel Navarro i la ministra Alborch. Al costat, les televisives Pilar Algarrà i Pilar Rahola i un amic de Quim Monzó poc faller, Ferran Torrent.

El president de la Diputació de Tarragona, Josep Mariné. A la dreta, perifèria i llengua. Jesús Huguet, Aina Moll, Manuel Rodríguez, l'alcalde d'Elx, i Carles Sechi, l'alcalde de l'Alguer.

Joaquim Maluquer, Nèstor Luján i Isabell Picallo, i Valentí Puig en profunditat de camp. En la fotografia immediata, el premi de Lletres Catalanes i Valencianes Enric Valor saluda l'ex-rector Ramon Lapiedra.

impressions amb Joan Granados, que declinava amb desdeny la safata. Al saló planejava la virginitat: les fragàncies encara estaven incorruptes, la indumentària fresca i els rímels per córrer, a pesar que el decorat pictòric del saló ja s'havia descompost.

No feia calor: era la formidable densi-

tat intel·lectual que s'hi havia acumulat la que adheria la carn a la seda. En dos centenars de metres quadrats s'havien comprimit els cervells i algunes de les carteres més actives del territori. Valentí Puig saludava Andreu Alfaro, el qual feia igual amb Manuel Vicent, que havia acabat de despatxar amb Luis Gar-

cía Berlanga. Amb només tocar una mà un sabia que en la seua havien palpat totes les mans, que s'havia produït una comunió. Estava per determinar la religió a què servia. Nèstor Luján –quantes ostres deu haver menjat en la seua vida?– i Fabià Estapé –quants puros deu haver fumats?– tractaven d'inserir els

L'empresari Álvaro Noguera amb Carme Alborch i Agnès Borel. Al costat, l'empresari Rafael Poveda, responsable dels vins de la nit, i Esther Verhaul.

Un altre empresari: Josep Antoni Perelló, ex-president de la Diputació de València, acompanyat dels seus. A la dreta, la família del poeta Vicent Andrés Estellés.

La cantant i 'showwoman' Múria Feliu no falla. La seua és una de les taules on més es riu. Al costat, Pere Ruiz, rector de la Universitat de València-Estudi General, i el sociòleg Josep Vicent-Marquès.

seus volums en l'esdeveniment, i l'elegància s'encarnava en Mercè Rubió, que també és una excel·lent pianista.

Com abans d'haver passat de l'*apartheid* al *vip*, les afinitats determinaven la companyia. Cadascú es marginava en el reducte on se sentia còmode. I enmig d'aquesta pressió –quantas atmosferes la

contenien?– es movien el palmèsà Francesc Fiol i el morellà Manuel Milian, units pel PP. Ciprià Ciscar també driblava els cambriers, com els guerristes andalusos se'l volen regatejar, i Jordi Garcia Candau mantenia impertèrrit el pentinat. Si es tractava d'un aperitíu era en el sentit social, convenia evitar el desgast

al màxim. Aquest concentrat polític, cultural i econòmic havia de diluir-se, com una pastilla d'Alkaselzer, una hora després en la gran massa social dels Octubre, davant l'estupefacció dels cambriers, que encara no s'expliquen per què les consumicions es van quedar pràcticament intactes. **Miquel Alberola**